

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1196/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Sanji Vodopija kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Sonje Jelčić iz Zagreba, Krnska 5, OIB: 88334425180, zastupane po punomoćniku Marijanu Belčiću, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnici Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici iz Odvjetničkog društva Porobija & Porobija d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 14. srpnja 2026. godine u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužiteljice Mirka Gržinića, odvjetničkog vježbenika i zamjenice punomoćnika tuženika Pie Gaie Baučić, odvjetnice, dana 30. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

- iz čl. 2. st. 4. Ugovora o namjenskom kreditu br. 3204912224/05, sklopljenog dana 13.06.2005. godine između tužitelja i tuženika, u dijelu odredbe koji glasi:
„Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor.”

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 platiti tužiteljici Sonji Jelčić iz Zagreba, Krnska 5, OIB: 88334425180, iznos od 345,08 EUR, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. siječnja 2007. pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se do 31. prosinca 2007. određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 681,55 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. srpnja 2026. godine pa do

isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi i tijekom postupka navodi da je s tuženikom dana 13.06.2005. sklopila Ugovor o namjenskom kreditu br. 3204912224/05, prema kojem je tuženik kao kreditor tužiteljici kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti u iznosu od 129.150,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 30 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima. Navodi da je predmetnim tipskim Ugovorom u čl. 2. st. 4. ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Navodi da joj je tuženik prilikom isplate kredita dana 17.01.2007. godine naplatio naknadu za uvećanu uplatu u iznosu od 2.600,00 kn/345,08 EUR. Ističe da se o ugovornoj odredbi iz čl. 2. st. 4. nije pojedinačno pregovaralo, već je ista kao takva unaprijed formulirana i od strane tuženika (banke) implementirana u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužiteljici nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedena odredba nije bila ugovorena u dobroj vjeri te je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega je ista nepoštena i ništetna, te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedene nepoštene odredbe o naknadi za uvećanu uplatu u predmetnom ugovoru istu naplatio i time stekao nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takovu dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Tužiteljica je na ročištu održanom dana 14. srpnja 2026. ispravila činjenične navode tužbe na način da je tužiteljici dana 17.01.2007. naplaćena naknada za uvećanu uplatu u iznosu od 2.600,00 kn/345,08 EUR, te stoga tužbenim zahtjevom predlaže utvrditi ništetnom odredbu čl. 2. st. 4. predmetnog Ugovora kojom je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor, sve na način kako je to pobliže navedeno u točki I. izreke ove presude, te potražuje od tuženika isplatu iznosa od 345,08 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 18.01.2007. godine pa do isplate, uz naknadu troškova postupka sa zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, čime je tužba preinačena, a sud je ovakvu preinaku tužbe, neovisno o tome što joj se tuženik usprotivio, dopustio temeljem odredbe čl. 190. st. 2. i 3. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP), jer sud takvu preinaku tužbe smatra svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama, a imajući pri tome u vidu da je tužiteljica tužbu preinacila na način da joj je dana 17.01.2007. naplaćena naknada za uvećanu uplatu (a ne naknada za obradu zahtjeva) u iznosu od 2.600,00 kn/345,08 EUR sukladno potvrdi tuženika od 3. srpnja 2026. (list 111 spisa), pa da bez svoje krivnje nije mogla urediti činjenične navode tužbe do zaključenja prethodnog postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe prigovor zastare. Osporava tužiteljici status potrošača. Prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora kao suviše visoko naznačenoj, te predlaže istu odrediti u iznosu od 345,08 eura. Ističe kako u trenutku sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za tuženu banku ugovoriti i naplatiti naknadu za uvećanu uplatu/prijevremenu otplatu kredita. Ističe da se naknada za uvećanu uplatu odnosno prijevremenu otplatu kredita iz odredbe članka 23. C. Ugovora o kreditu temelji, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. U tim posebnim propisima, namijenjenim upravo zaštiti potrošača, naknadu uređuju sljedeće odredbe:

- čl. 16. Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 75/2009);
- potom je Zakonom o izmjenama i dopunama toga Zakona („Narodne novine“, broj 143/2013) zakonodavac u čl. 1. i 14. dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“;
- ministar financija je 31. siječnja 2014. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izrijekom u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za prijevremenu otplatu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“.

Spomenuta odredba članka 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014) glasi:

„Članak 3.

1. Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“

Da je zakonodavac smatrao kako je naknada za uvećanu uplatu prilikom otplate kredita/prijevremena otplata kredita nezakonita, onda takvu naknadu ne bi dodatno uredio gore citiranim posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu. Naposljetku, zakonodavac je tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za prijevremeno, djelomično ili u cijelosti, ispunjenje svoje obveze, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.) Očito je dakle, kako je tek (prije skoro 10 godina) donesenim Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju u određenoj mjeri ograničeno ugovaranje naknade za prijevremenu otplatu kredita, ali samo i isključivo u odnosu na stambene potrošačke kreditiranje i bez bilo kakve retroaktivnosti u primjeni na ugovore o kreditu sklopljene prije stupanja na snagu spomenutog Zakona. Ističe da je ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Gore navedena odredba Zakona o zaštiti potrošača je u skladu sa člankom 4. stavkom 2. Direktive 93/13 koja propisuje da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučenih usluga i robe, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. U konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za uvećanu uplatu/prijevremenu otplatu kredita je ugovorena

jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu. Visina naknade je također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena. Naime, banka skreće pozornost kako je upravo odredbom čl. 23.C Ugovora o kreditu propisano da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate. Nadalje, Odlukom o Tarifi naknada za usluge od 2007.g. u toč. B3.7.5. je na jasan, razumljiv, određen odnosno odrediv način propisana naknada za uvećanu uplatu/prijevremenu konačnu otplatu u iznosu od 2% uplate. Odluka o Tarifi naknada za usluge je u svako doba (kao i danas) dostupna u poslovnicama Banke. Naime, neosnovano je shvaćanje tužitelja, da bi naplaćene naknada prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Ističe da ugovorna odredba nije prouzročila nikakvu (a još manje "znatnu") neravnotežu između stranaka. Naime, činjenica da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo, još sama po sebi nipošto ne znači da uz to ne treba posebno dokazati da u konkretnom slučaju nije došlo do takve, značajne neravnoteže. Ističe kako sama okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da o njima nije pojedinačno pregovarano, ne znači da su te odredbe automatski ništetne. Da bi se utvrdila njihova ništetnost, potrebno je dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a teret dokazivanja tih okolnosti je na onome tko se na ništetnost poziva. U konkretnom slučaju tužitelj nije niti naveo, a kamoli dokazao postojanje bilo kakve značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana koja bi išla njemu u korist. U daljnjem tijeku postupka na ročištu održanom dana 14. srpnja 2026. tuženik čini nespornim da je tužiteljici dana 17.01.2007. godine naplaćena naknada za uvećanu uplatu u iznosu od 2.600,00 kn kn/345,08 EUR. Predlaže tužbeni zahtjev tužiteljice odbiti u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu broj 3204912224/05 od 13.06.2005.g. (list 6-10 spisa), potvrde tuženika od 09.09.2024 i 03.07.2026. (list 4 i 111 spisa), kao i cjelokupnu spisu priležuću dokumentaciju, te saslušao tužiteljicu kao stranku.

4. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužiteljice za utvrđenje ništetnosti odredbe čl. 2. st. 4. Ugovora o namjenskom kreditu sklopljenog između stranaka dana 13.06.2005. godine, te isplata iznosa od 345,08 EUR.

6. U odnosu na prigovor tuženika da je vrijednost predmeta spora suviše visoko naznačena, sud je raspravnim rješenjem od 2. srpnja 2026. godine odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 345,08 EUR. Naime, u konkretnom slučaju tužiteljica je istaknula deklaratorni zahtjev za utvrđenje ništetnosti i kondemnatorni zahtjev za isplatu iznosa od 345,08 EUR, a prihvaćanje deklaratornog zahtjeva predstavlja prethodno pitanje za prihvaćanje kondemnatornog tužbenog zahtjeva. U slučaju kada je u tužbi istaknut deklaratorni zahtjev kojem je svrha rješavanje prethodnog pitanja vezanog uz zahtjev za činidbu istaknut u istoj tužbi, pri određivanju vrijednosti predmeta spora uzima se u obzir

samo vrijednost zahtjeva za činidbu, a ne i zahtjeva za utvrđenje (pravni stav zauzet u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-688/00, Revr-475/08 i Revr-31/02).

7. Među strankama nije sporno da je tužiteljica s tuženikom dana 13.06.2005. godine sklopila Ugovor o namjenskom kreditu broj 3204912224/05 i to na iznos od 129.150,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja, kao i da je u čl. 2. st. 4. predmetnog Ugovora o kreditu ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknade za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor. Nije sporno niti to da je tužiteljici naplaćena naknada za uvećanu uplatu u iznosu od 2.600,00 kn/345,08 EUR dana 17.01.2007. godine. Sporno je da li se radi o ništetnoj odredbi, pa posljedično tome i da li je osnovan zahtjev za povrat plaćene naknade.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za uvećanu uplatu/prijevremenu otplatu kredita sud je saslušao tužiteljicu. Tužiteljica je iskazala da je dana 13.06.2005. sklopila s tuženikom ugovor o namjenskom kreditu na iznos kunske protuvrijednosti od 129.150,00 CHF na rok otplate od 30 godina. Kredit je bio namijenjen za kupnju stana u Krnskoj ulici 5 u Zagrebu radi rješenja stambenog pitanja njene obitelji i u tom stanu živi sa svojom obitelji od 2005. godine. Prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu se kod tuženika raspitivala o mogućnosti realizacije kredita u eurima, te joj je u banci odgovoreno da ne može dobiti kredit uz valutnu klauzulu u eurima već da jedino može dobiti kredit uz valutnu klauzulu u CHF koji je ujedno i najpovoljniji, te je isti i prihvatila. Ugovor je bio unaprijed sastavljen od strane banke i bio joj je prezentiran na potpis kao uzmi ili ostavi tako da uopće nije imala mogućnost pregovaranja o pojedinim ugovornim odredbama. Ugovor je prije potpisa pročitala i bilo joj je poznato da je u čl. 2. Ugovora ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, s time da joj nitko od djelatnika banke nije pojasnio koji se točno troškovi podmiruju tom naknadom niti joj je pojašnjeno u kojem točno iznosu će joj ta naknada biti naplaćena, a nikada joj nije uručena Odluka o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bila je zaposlena u društvu Udio Boran d.o.o. Nikada nije bila vlasnica niti trgovačkog društva niti obrta. Stan koji je kupljen od predmetnog kredita nikada nije iznajmljivan već ga isključiv koristi sa svojom obitelji za stanovanje. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika odgovorila je da se zbog proteka vremena više ne sjeća koliki joj je točno iznos naplaćen na ime naknade za obradu zahtjeva i na koji način, s time da je uz tužbu priložena potvrda tuženika iz koje je razvidno da joj je dana 17.01.2007. naplaćena naknada za obradu zahtjeva u iznosu od 2.600,00 kn. Na daljnje pitanje odgovorila je da od banke nije tražila da joj uruči Odluku o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, te da se prilikom potpisa ugovora nije slagala sa svim odredbama ugovora, ali ugovor o kreditu je bio unaprijed sastavljen od strane banke i prezentiran joj je na potpis kao uzmi ili ostavi, tako da uopće nije mogla utjecati na sadržaj ugovora niti pregovarati o pojedinim odredbama ugovora, a rečeno joj je da je plaćanje naknada i troškova banke uvjet za realizaciju kredita. Na daljnje pitanje odgovorila je da u banci nije pitala koliki će joj točno iznos biti naplaćen na ime naknada i troškova banke.

9. Cijeneći iskaz tužiteljice, koji je ovaj sud u cijelosti prihvatio jer je iskazivala logično i životno uvjerljivo, a na njezin iskaz niti tuženik nije imao primjedbi, sud smatra utvrđenim da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo jer je ista sastavni dio predmetnog tipskog ugovora te je bila uvjet sklapanja istog, s time da tužiteljici nije pojašnjeno na što se ista zapravo odnosi, koji se točno troškovi podmiruju tom naknadom,

niti u kojem točno iznosu će joj ta naknada biti naplaćena, a nikada joj nije uručena Odluka o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor.

10. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (NN 96/03 – dalje: ZZZP) koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 59. ZZZP-a propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZZP-a propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe. Prema odredbi čl. 295. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

11. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je odredba sadržana u čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu kojom je propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor, ništavna sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZZP-a jer predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZZP-a. Ovo iz razloga što je navedeni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na banku. Naime, odredba čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciziranog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koju promjenu dužnik ne može predvidjeti. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti joj na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način tužiteljici kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj tužiteljice kao druge ugovorne strane na istu, pa je takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a. Tuženik nikakvim dokazima nije osporio navode tužiteljice da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, već je utvrđeno

da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru, čime je nedvojbeno utvrđeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužiteljica, kao korisnik kredita nije mogla utjecati na sadržaj odredbe Ugovora o kreditu koja se odnosi na obvezu plaćanja naknade za uvećanu uplatu i visinu te naknade.

12. Slijedom navedenog, utvrđeno je da je predmetna ugovorna odredba sadržana u čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu ništetna, te je stoga odlučeno kao u točki I. izreke ove presude, imajući pri tome u vidu da tužiteljica ima pravni interes za utvrđenjem ništetnim navedene odredbe u smislu odredbe čl. 187. st. 3. ZPP-a, jer odluka o zahtjevu tužiteljice za isplatom utuženog iznosa ovisi upravo o prethodnom rješenju pitanja ništetnosti sporne odredbe.

13. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnosti nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade uvećanu uplatu, te je stoga tuženik u obvezi platiti tužiteljici iznos naknade koju je naplatio zbog ništetne ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, pri čemu je između stranaka nesporno da je tužiteljici naplaćena naknada za uvećanu uplatu u iznosu od 2.600,00 kn/345,08 EUR dana 07.01.2007. godine.

14. U odnosu na prigovor tuženika da tužiteljica nema svojstvo potrošača valja reći da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je tužiteljica sklopila s tuženikom ugovor o namjenskom kreditu za kupnju stana u Zagrebu u Krnskoj ulici 5 (članak 6.), te da je tužiteljica ugovor sklopila kao fizička osoba, sud smatra da je riječ o potrošačkom kreditu.

15. Naime, Zakon o zaštiti potrošača definira potrošača kao fizičku osobu koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti (čl. 3. st.1.). Tužiteljica jest fizička osoba, a iz iskaza tužiteljice prihvaćenog kao uvjerljivog i iskrenog, u bitnome proizlazi da je kredit bio namijenjen za kupnju stana u Krnskoj ulici 5 u Zagrebu, radi rješenja stambenog pitanja njene obitelji i u tom stanu živi sa svojom obitelji od 2005. godine, te da nikada nije bila vlasnica niti trgovačkog društva niti obrta, te je u tome smislu ona potrošač iz čl. 3. st.1. ZPP-a.

16. Po stavu ovog suda neosnovan je prigovor zastare. Naime, odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa posljedično tome ne može zastarjeti zahtjev tužiteljice kojim traži utvrđenje ništetnosti odredbe iz čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu, te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. godine zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojem zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove sudske odluke.

17. Slijedom navedenog, sud je tužiteljici dosudio plaćeni iznos naknade za uvećanu uplatu u iznosu od 345,08 EUR. Na dosuđeni iznos tužiteljici pripadaju zakonske zatezne kamate sukladno čl. 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obavezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Naknada za uvećanu uplatu naplaćena je dana 17.01.2007. godine, što među strankama nije sporno, pa su zatezne kamate dosuđene od 18.01.2007. godine, u skladu s postavljenim zahtjevom, a po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

18. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl.154. st.1. i čl.155. ZPP-a.

19. Tužiteljici je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu sa zatraženim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe 50 bodova (Tbr. 7/1), za sastav zahtjeva za pribavom podataka od banke 25 bodova (Tbr. 36), za sastav podneska od 21.04.2026. 50 bodova (Tbr. 8/1), za zastupanje na ročištu 02.07.2026. i 14.07.2026. po 50 bodova (Tbr. 9/1) i za ročište za objavu presude 25 bodova (Tbr. 9/3), dakle ukupno 250 bodova, što pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eura sukladno spomenutoj Tarifi, te uvećano za 25% na ime PDV-a iznosi 625,00 eura. Nadalje, tužiteljici je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 eura i sudske pristojbe na presudu od 30,00 eura, tako da je tužiteljici sveukupno dosuđen parnični trošak u iznosu od 681,55 eura. Na tako utvrđeni iznos troška tužiteljici su dosuđene zatezne kamate tekuće od presuđenja pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a.

20. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 30. srpnja 2026. godine

Sutkinja:
Sanja Vodopija

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužiteljice uz rješenje o sudskoj pristojbi na tužbu od 26,55 eura i na presudu od 30,00 eura
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-6bf16**

Kontrolni broj: **0f29d-623be-c82b4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.